

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki függetlenségi párt közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:

Ötvenéves példányokért 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több ismételt hirdetések, alku szerint a legelőzőbb árért.

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve Egy évre 10 frt. Negyed évre 2 frt 50 kr.

Konstantinápolyi jelentések szerint csak azon területeket en az Görögországnak, melyeket a van érkezett török bizottság he mert különben a beháború pro nék. A konferencia kilátásai at nagyon kedvezőtlenek.

Mocsary Lajos és Gyurgyik terpellációja is furcsa sorsban Ok azt kérdezték Tisza Kál miért van az, hogy nálunk szá alhatják az osztrák hírlapokat, an pedig nem árulhatják semmi a magyar hírlapokat. S aztán ztek: miként akar Tisza Kál on segíteni?

Szabó József, szerkesztő és kiadótulajdonos.

Table with 2 columns: Item description and Price. Includes items like '100 kiló', '20 kiló', '10 kiló' and their respective prices.

Korunk gyengeségei.

Debrecezen, június 16. Az emberiség sátnyul, az istennek ezen legnemesebb teremtménye kezdi levekezni magáról az emberi méltóságot, hogy testvérei, a causzó-mászó férfek közé sorakozzék.

Ezt mutatja a magyar tudományos egyetem tanácsa, mely küldöttséget Prágába utasítja, hogy ott nyújtsa át Rudolf trónörökösnek a bölcsészeti tudori oklevelet.

Hagyján, ha ez más országban történik, még az az egyetemi tanács is megmosolyogná, és pedig a guynak egész kinyomatával mosolyogná meg, de miután ez épen nálunk történik, mi vagyunk kitéve a lealázó guynak.

Nem ritkán olvastuk, hogy egyik vagy másik főherceget még bölcsőjében kineveztek ezredesnek, tábornoknak, s felcsozomázták különböző érdemeikkel; megmosolyogtuk, s azt mondtuk rá: katonai dolog, nem tartozik ránk, a születés hozza magával; hanem mikor már a tudományos téren csupán a születés kedvéért osztogatják a bölcsészeti tudori oklevél, — s a jogosultakat pedig igen sokszor nem nyerhetik el — ez nem csak arra a tudományos egyetemre, hanem a nemzetre, — mely azt a tudományos egyetemet anyagilag pártfogolja — épen úgy lealázza.

Ki a meredélyen lefele halad, nagyon ritkán képes magát fentartani, így járt a tudományos egyetem tanácsa is, kiállította a bölcsészeti tudori oklevelet nagy bölcsességgel; a dolog nagyon sietősnek látszott, nem várhat az asztalírókban, s kérdést intéz Rudolf főherceghez, a bölcsészet tudorához, hogy hol lenne kegyes fogadni az egyetem küldöttségét.

Rudolf főherceg férfi, a ki a talpnyalókat a maga érdemeiben méltatja, s válaszul kinyilatkoztatta, hogy Prágában, Csehország fővárosában fogja elfogadni a m. kir. egyetem küldöttségét, és ezen küldöttség a nemzet szegényeit víve magával el is kutyagolt Prágába, hogy ott a cseh atyafiak ujjal mutogassanak rájuk.

Meg is érdemlik, hát ha már csakugyan bölcsészeti tudorrá kellett tenni Rudolf főherceget, oly nagyon sürgősé vált a tudori oklevél kézbesítése? Hát Magyarországnak nincsen oly városa, hol ezt a tudori oklevelet át lehetett volna adni, vagy ahöz egyáltalán nincsen legkisebb remény sem, hogy a magyar korona a főhercege Magyarországra ellátogatna, amikor színtugy át lehetett volna adni az oklevelet.

A magyar kir. egyetem tanácsa kiállította s elvitte Rudolf főherceg részére Csehországba a bölcsészeti tudori bizonyítványt, de ugyanez alkalommal kiállította és hozza magával Csehországból maga részére a szegénységi bizonyítványt.

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

A kicsapott diák. — Elbeszélés. — Irta: Szalatnay László. (Folytatás.) Kovács Bertó sokszor bosszantásig élcelte barátját a vén leánnyal, de azért Endre nem haragudott, maga is nevetett rajta.

(Milán fejedelem) egy minisztere sem kíséri Bécsbe, állítólag azért, mert a miniszterum összeségében fog a fejedelem távolra idején a legfőbb kormányhatalom kezelésével megbízni. Noha a bolgár kormány az ismert honfoglalási törvényjavaslatot visszavonta, a viszonyok Szerbia és Bulgária közt folyton igen feszültek s a bolgár lapok a legdurvább támadásokkal illetik Szerbiát és kormányát.

Mudrony Soma mandátuma.

Budapest, jun. 15. A képviselőház mai ülésén Emmer Kornél az állandó igazolási bizottság előadja jelentését, hogy a bizottság mai nap tartott ülésében vizsgálat alá vette Hajdumegyé Debreczen városának III. kerületében f. évi június 10-én megválasztott Mudrony Soma országgyűlési képviselőnek megbízó levelét, s azt kifogástalannak találván Mudrony Somát a 30 nap fennmaradásával igazolt képviselőnek jelentette ki. (Bíjenzés a szélső baloldalon.) Csánády Sándor: T. ház! Az előadó ur azt mondotta, hogy Hajdumegyé Debreczen városában választott meg Mudrony Soma képviselőt, pedig Debreczen városa nincsen Hajdumegyébe bekebelezve. (Helyeslés.) Emmer Kornél előadó: T. ház! Az egyik okiratban az tévedésből így fordul elő: a jegyzőkönyv e szerint ki fog ismételtetni. Előadó: Mudrony Soma a szabályszerű 30 nap fennmaradásával igazolt képviselőnek jelentetik ki és a IV. osztályba sorozatik, miután abban van a legkevesebb képviselő.

A berlini értekezlet.

A berlini nagykereskedelmi értekezlet ma tartja első ülését a külügyi hivatal vörös elfogadó termében. A Berlinben levő görög diplomaták s a nagykereskedők mellé kineveztek szakértőket, kik az értekezlet tanácskozásaiában részt nem vesznek, már igen élénk érinkezés folyik. A konferenciának különben valószínűleg két ülészaka lesz. Az egyik mintegy tíz napig tart s a meghatalmazások megvisszafeladásának, a berlini értekezlet 24 pontja és 13 jegyzőkönyve megvisszafeladásának és ezen ügyből megkegyezések, valamint a helyszíneire küldendő műszaki bizottság utasításai megállapításának lesz szentelve. A műszaki bizottság 2-3 hónapig fog dolgozni, s így az értekezlet csak azután jön össze második ülészakra. Azt hiszik hogy Janinára nézve Német és Franciaország között már megkegyezés létezik s hogy a konferencián két állam közt általában a legteljesebb egyetértés fog uralkodni.

A dabasi sir.

A dabasi temetőben egy sírmléklet leplestek le vasárnap. A férfi kinek porait a sír takarja, nem volt államférfi, sem költő, sem művész, kinek nevére a hír szárnya messze ragadja, mint egyszerű, becsületes polgárról emlékeznek meg róla azok, kik őt valaha ismerték, mégis a közadakozásból emelnek emlékművet sírja fölé, a koszorúk övével díszítik azt fel, az ország távol vidékeiről vándorolnak zarándokok a leplezett ünnepélyre, s minden romlatlan hazafi könnyes szemmel tekintett a dabasi temető felé. Miért? A porlandó csontfalaz, mely ekkor Kossuth László lelkét zárta magába, akkor midőn még a lélek el nem hagyta porhüvelyét, nem épített bár monumentális épületeket hazája területén, nem örökölte meg nevét a tudomány s művészet érvényesében, de nevelt hazájának egy gyermeket, ki lelkevel átölelte

várcsont is kezet fogott, de az ispán köszöntését csak hidegen viszonozta. Az urasággal több eselődött, s az öreg tisztartót hamar elbocsátották dolgai teljesítésére. Vacsoránál Varjasi előhozta, hogy még több vendég is lesz, mert miut hallotta az uraság testvére a kapitány is meg fog érkezni pár nap alatt. A földes ur családja itt létevel nem változott semmit a körülmény; mindenki látott a maga dolog után, legfeljebb az udvar és kert lett élénkebb, mert a két kis gyermek lármájával betöltte, s több férfi és nő család is volt velök, így több heverő embert lehetett látni. Az öreg ur a nap nagy részét a mezőn töltte, Varjasi társaságában, nem egyszer jókedvűen élcelve Endrével, kit Varjasi nem győzött dícsérni. Néhány nap múlva megérkezett a Szirtfoki Béla kapitány is. Közép idejű csinos férfi, kin az egyenruha igen jól állott, de szeméi megtört tüzéből látszott a kiáltó erő s a megromlott lélek. — Az öreg ur iránt csaknem alakos volt, míg neje mellett a legdurvábbabb. De Szirtfokinél látszott, hogy társaságát kerüli. Midőn megérkezett az ispán, mely meghajlással fogadta, ezen nem oszódolhatott senki, mert miut kiszolgált katonát ő ajánlotta bányájához, egyedül Endrének tűnt fel a bizalmas késszerítés, sőt még titkos szembeszédet is vételt látni. Gyauu kelt benne, hogy a kapitány és az ispánnak cseljai vannak.

nemzetét, emberré tette az azelőtt rabszolganak s jobbágyának született magyart, nevelt egy gyermeket, ki honzerelmének lángoló érzetével, szavának varázs hatalmával kirivta hazájá iránt Európa bámulatát, Európa becsületét. — Oh méltó ünnepélyen válnak ki, kik a dabasi sírkeret felkeresték, könyveiket önére, imáitokra méltó az a Kossuth László, kinek a magyar nemzet Kossuth Lajos közhíneve.

És azok, kiknek filéiről a díszes sírmlék felállított, nem egy-dal a legnagyobb magyart atyjának emlékeit tisztelték meg, de önmagukat, s magát a nemzetet, mert pirulnunk kelle annak tudatában, hogy jeltelentül áll a sír, mely oly drága csontokat takar. Egy mekké' lett Dabas nemzetünknek, s örömmel inaguráltuk e napot, melyen nem maradt jeltelentül a kis lakás, hol Kossuth László földi maradványai porladoznak, örömléte volt ez reánk nézve, m: nemzeti büszsületünkünk megvilága.

Oh ne mondjátok, csak ezt ne mondjátok! Mig koszorúikkal betakartátok a sír páseitát, könyveikkal megátattátok a sír virágait, örömléte volt az, de temetőjei menetet változott, midőn rá gondoltunk, hogy a könyvek tengerbe egnak könyvül nem vehetők, hogy a zokogások közt nem volt hallható egy — s a sír. Kell-e nagyobb becsületesség a magyarra minhogynak legjobbika, nem szivhatja magába hazája életét levegőt, száműznie kell lennie, midőn kufarok foglalják el az őt megillető piadestalt s nincs neki megengedve még annyi sem, hogy sírjára boruljon a jó atyjának. Sehonnai, hazatánnak tették. Az utókor átká fogja kísérni a bün elkövetőt, de mi haszna van ebben a nemzetnek, he, jelenleg nélkülözünk kell a legnagyobb teremőt erőt s pirulnunk kell azért, mert a legnagyobb száműzöttségével saját lelkébe vert a nemzet öngyilkos tört.

Oh mi pirulunk a dabasi sír előtt. Még nem késő. B-Ujváros, június 15.

Debrecezen város, hazánk történetében mindég azon városok közé tartozott, mely a leigazas napjában a reá mért súlyos csapások közt mindég nemesen túrté ugyan; de első sorban állott azok közt is, kik hazánk szabadságának és függetlenségének kivívásában bátrn kiálltak a küzdőterre. Debrecezen ma már mind tulajdonsága és gazdasága, mind ipari és kereskedelme által Magyarország fővárosa után első sorban számítandó; s így méltán tekintene bizalommal Magyarország elnyomott iparosai Debrecezen felé, reménylve, hogy Debrecezennek derek iparosi fel fogják venni a zászlót, és a kormány-nak utmutatóul fognak szolgálni.

Az 1872-ik éri elmaradoktól és károsnak bizonyult iparörvények a legújnyosabb adatok gyűjtése mellett hoztak mag; mely törvény az önálló vállalkozó feladással inkább az osztrák, mint a magyar iparunk szolgált. Ma már midőn az ipr hanyatlás, és az ebből keletkezett országos nyomor a hazai iparosokra elvisszelhelenné vált, a kormány magis belátásos ösmerni, hogy itt segíteni kell, de hogy? mikor? és mily törvényjavaslat állít? az iránt még mindig tájékozatlan.

Ezen törvényjavaslatok a legjobb anyagot az országos iparügyesület szolgáltatata, hogy ezen anyag miut nem fogadtattok el, azt csak a kormány és pirtja tudás megmondani. Jól tudjuk mi azt, hogy minden jónak kerülnek ellenségei, kik abból erővel rosztat igyekeznek kovácsolni; s így az országos iparügyesület kérvénye és emlékirata ellan is ily módon lépett fel a meg csak nem régen keletkezett, s miniszteriális kedvezmény és pirtfogásban részesült „általános ipar egyet.” Micselja van a nevezett új együletnek, midőn azt mondja, hogy „még sok mindent megfontolnunk kell tart?” Nem volt-e még elég idő, a szükséges referencé tanulmányozására azon szerencsétlen nyolcs évi szabadipari korszak? Ugy látszik, hogy a magasba az iparosok jalkialása nem hat fel; és hogy az iparosok nyomorát és hanyatlását a magasból sem nem látják, sem nem érzik. Nem érzik, mert ha éreznék, úgy bizonyosan nem halasztanák azon törvény meghozását oly soká, mellyel minden nap százak bukását, s olykor életét menthették meg.

A képviselőház tegnap ülésén Irányi Dániel felszólalt a felvidéki inség tárgyában. Egyre olvasunk — ugymond — híreket a Felő-Magyarországon uralkodó inségről. Különösen Ungmegyéből az írja az egyik lap, hogy ott megérült kukorica csutkákból és leforrázott fűből készítenek az emberek edelét, a melyet kenyérnek neveznek. Tegnap a képviselőház folyosóján egy helybeli napilap munkatársa mutatott valami sürtkés-barna száraz anyagot, a melyet Beregmegyéből küldtek a szerkesztőséghez, s a melyet a nép ott szánta kenyér gyanánt eszik, s a melyről a beültető azt írja, hogy az leforrázott parély végítve megőrült kukorica csutkákkal.

Howy ez, t. ház, mikép hat az emberek egészségre és erélyre, azt nem szükséges fejtegetni. Kin van a híba, ki mulasztotta el kötelességét ezen inséges állapottal szemben, a közönségi előjárás, a megye vagy annak közzegei, vagy pedig a kormány, azt nem tudom; annyit azonban tudok, hogy a képviselőházat mulasztás terhe nem nyomja. A ház körálatlan felhatálmazást adott a kormánynak, hogy az inség enyhítéséről gondoskodjék.

De vajjon ezen tudósítások igazak-e vagy nem, azt nem tudom, nem állítatom, miután gyakran tapasztaltuk, hogy a lapokban téves tudósítások fordultak elő. Ugyanazért bátor vagyok a t. belügyminiszter urhoz azok kéressel fordulni, hogy a t. képviselőházat a kért közt létező jelentések alapján felvilágosítást sziveskedjék az inségügynek állásáról Felő-Magyarországon és azon intézkedések eredményéről, a melyeket a t. kormány ezen állapot megváltoztatására, a nyomorok egyhitéstére tett.

Ha mi éveken át száz meg száz ezer idegen menekültet tudtuk fenntartani, s a mi ellen én soha kifogást nem tettem, mert az az emberiséghez parancsolt, hogy azon szerencsétleneket, a kik hazánkban menhelyet keresnek, el ne hagyjuk, ha tehát tudunk milliókat költeni idegenre, s ha most közelebb 10, 20, 50 milliót tudunk megvásárolni, szerintem, nem épen mulasztatlanul szükséges vállalatokra, akkor lehetetlen, hogy saját édes testvéreinket továbbra is az éhhalál veszélyének kitéve hagyjuk. — Tisza azonban felelt Irányinak, azt mondván, hogy a kormány „mindent megteett”, amit tehetett. Tehát a kormány többá már nem gondol azokkal a szerencsétlenekkel, a kik éheznek, mivel ha segítené rajtuk azszal csaknem nyerné meg Bécsnek kegyét!

A debreczeni képviselő-választás után.

Vidéki hangok. — A debreczeni választási gyűzelem nem csakely senasított idezett elő a vidéki figyelmű csoportjában is. Köztünk is a megelégedés öröme mutatkozik az arcolton annak hallatására, hogy a debreczeni III-ik választókerületben is csakugyan a függetlenségi párt győzött. És ez annyival érdekesebbé kezd válni, hogy azon gyűzelem hallatára, az olykor velünk találkozó — kormánytól független — szabadellenes arcairól is lehet olvasni a belenyugvás tiukos ut gondolatát; mintha a Tisza-kormány nyomozató lépköre, az ő légréző műszereiket is már keszdené felhasznált fenyegetni. Ez a közel multban történt debreczeni választás, mintegy önkéntesen kelti fel az ember lelkében a jobb jövő reményének egy parányi sugarasokját, a mennyiben az a nemzet klenodiáumai véghez vitt garadátkodás megúszta, a jelen nyomozató állapot megúszását engedni sejtetni, a hivatalon kívül álló szabadellenes táborában is; — és engedi reményelni, hogy a jövő általános választásnál, többekben fogja a haszonszeretett, a felvilágosodás szótneket felgyújtani; kik — felismerve az eddigi kormányt közérdekeinkkel ellenzők erőre törekvészt, — önkéntesen fognak azokhoz csatlakozni, kik a kétségbeesjtő helyzetbe terelt hazát, a végbuktatól megmenteni törekednek. Engedi igenis reményelni, hogy jövőben az egész hazában, egyedül csak a hivatalnokok serege fog a jelen kormány mellett jár a küzdőren megmaradni, azzal a cosmopolita töredékek, melyek tagjai még sehoggy sem tudják magukat abba a körülménybe beletálni, hogy e magyar hazának még ők is édes gyermekeiké lettek fogadja; s mint fogadott gyermekek is megmozkott randszerikkel, hajgják az ország népei keblében megöröködni azon vélemény, hogy mihelyt valaki szidó, az magyarellenes, azt az ország érdeke legkevésbé sem érdekelheti, — sőt minden magyar ügynek ellensége.

Az inség.

A képviselőház tegnap ülésén Irányi Dániel felszólalt a felvidéki inség tárgyában. Egyre olvasunk — ugymond — híreket a Felő-Magyarországon uralkodó inségről. Különösen Ungmegyéből az írja az egyik lap, hogy ott megérült kukorica csutkákból és leforrázott fűből készítenek az emberek edelét, a melyet kenyérnek neveznek. Tegnap a képviselőház folyosóján egy helybeli napilap munkatársa mutatott valami sürtkés-barna száraz anyagot, a melyet Beregmegyéből küldtek a szerkesztőséghez, s a melyet a nép ott szánta kenyér gyanánt eszik, s a melyről a beültető azt írja, hogy az leforrázott parély végítve megőrült kukorica csutkákkal.

Howy ez, t. ház, mikép hat az emberek egészségre és erélyre, azt nem szükséges fejtegetni. Kin van a híba, ki mulasztotta el kötelességét ezen inséges állapottal szemben, a közönségi előjárás, a megye vagy annak közzegei, vagy pedig a kormány, azt nem tudom; annyit azonban tudok, hogy a képviselőházat mulasztás terhe nem nyomja. A ház körálatlan felhatálmazást adott a kormánynak, hogy az inség enyhítéséről gondoskodjék.

Nem szóltott senkinek, de figyelt ezután mindenre. Egy igen szép délután, midőn már a kapitány is itt volt pár hete, Szirtfokiné, két kis gyermekével s a gyermekkel felügyelő nőjével a kastély körül elterülő tágas kertben sétált. A kisgyerekek vígan futkórova haladtak előre, midőn az ut kanyarulatán a kapitányt találták szembe. — Béla bácsi! Béla bácsi! — kiálták jókedvűen szaladva felé.

A kapitány mindkettőt ölébe vette s megöcolta s az e köbösen oda érkező hölgyek előtt meghajolva, karját ajánlta Szirtfokinének. E kénytelen volt elfogadni s közönséges tárgyról beszélgetve sétáltak. A kert szélén egy jókora patak folyt, mintegy elválasztva a kertet a szabad mezőtől, a sáta erre történt, mert a folyampart igen kedves sáthelye volt a fiatal úrnak, — sőt itt igen csinos lugast is készítették s néha ha kedve volt, itt órákat állott, míg a gyermekek a vő kertesze vagy valamelyik ügyes cseléd által vezetett csónakra a vízen hantáltak. Eszlott való napn nagy zápor volt, s a hagyokból összefutó víz két olyan nagyra nőtt a patakot, s az sebes subogással rohant előre. Midőn ide érték, a kis fiú kérte anyát a csónakozásra, mit ez a víz nagysága miatt először megtagadott, de a kapitány ajánlkozván a csónak vezetésre, — bár rosz kedvvel, de beleegyezett. A kisebbik gyermek nem akart menni, s az a gyepek jászva maradt, de a fiú vígan a kis fiú itt van!

De vajjon ezen tudósítások igazak-e vagy nem, azt nem tudom, nem állítatom, miután gyakran tapasztaltuk, hogy a lapokban téves tudósítások fordultak elő. Ugyanazért bátor vagyok a t. belügyminiszter urhoz azok kéressel fordulni, hogy a t. képviselőházat a kért közt létező jelentések alapján felvilágosítást sziveskedjék az inségügynek állásáról Felő-Magyarországon és azon intézkedések eredményéről, a melyeket a t. kormány ezen állapot megváltoztatására, a nyomorok egyhitéstére tett.

Ha mi éveken át száz meg száz ezer idegen menekültet tudtuk fenntartani, s a mi ellen én soha kifogást nem tettem, mert az az emberiséghez parancsolt, hogy azon szerencsétleneket, a kik hazánkban menhelyet keresnek, el ne hagyjuk, ha tehát tudunk milliókat költeni idegenre, s ha most közelebb 10, 20, 50 milliót tudunk megvásárolni, szerintem, nem épen mulasztatlanul szükséges vállalatokra, akkor lehetetlen, hogy saját édes testvéreinket továbbra is az éhhalál veszélyének kitéve hagyjuk. — Tisza azonban felelt Irányinak, azt mondván, hogy a kormány „mindent megteett”, amit tehetett. Tehát a kormány többá már nem gondol azokkal a szerencsétlenekkel, a kik éheznek, mivel ha segítené rajtuk azszal csaknem nyerné meg Bécsnek kegyét!

A debreczeni képviselő-választás után.

Vidéki hangok. — A debreczeni választási gyűzelem nem csakely senasított idezett elő a vidéki figyelmű csoportjában is. Köztünk is a megelégedés öröme mutatkozik az arcolton annak hallatására, hogy a debreczeni III-ik választókerületben is csakugyan a függetlenségi párt győzött. És ez annyival érdekesebbé kezd válni, hogy azon gyűzelem hallatára, az olykor velünk találkozó — kormánytól független — szabadellenes arcairól is lehet olvasni a belenyugvás tiukos ut gondolatát; mintha a Tisza-kormány nyomozató lépköre, az ő légréző műszereiket is már keszdené felhasznált fenyegetni. Ez a közel multban történt debreczeni választás, mintegy önkéntesen kelti fel az ember lelkében a jobb jövő reményének egy parányi sugarasokját, a mennyiben az a nemzet klenodiáumai véghez vitt garadátkodás megúszta, a jelen nyomozató állapot megúszását engedni sejtetni, a hivatalon kívül álló szabadellenes táborában is; — és engedi reményelni, hogy a jövő általános választásnál, többekben fogja a haszonszeretett, a felvilágosodás szótneket felgyújtani; kik — felismerve az eddigi kormányt közérdekeinkkel ellenzők erőre törekvészt, — önkéntesen fognak azokhoz csatlakozni, kik a kétségbeesjtő helyzetbe terelt hazát, a végbuktatól megmenteni törekednek. Engedi igenis reményelni, hogy jövőben az egész hazában, egyedül csak a hivatalnokok serege fog a jelen kormány mellett jár a küzdőren megmaradni, azzal a cosmopolita töredékek, melyek tagjai még sehoggy sem tudják magukat abba a körülménybe beletálni, hogy e magyar hazának még ők is édes gyermekeiké lettek fogadja; s mint fogadott gyermekek is megmozkott randszerikkel, hajgják az ország népei keblében megöröködni azon vélemény, hogy mihelyt valaki szidó, az magyarellenes, azt az ország érdeke legkevésbé sem érdekelheti, — sőt minden magyar ügynek ellensége.

Tisztelettel hajlunk mag az igen igen csakely kivárelt előt; de fájdalom, az általánososságot illetőleg, a kemény tapasztalatok hozsora által kényszerítve vagyunk ezen megjegyzésünk szövegezésére. Mert valóban a vidéki választókerületekben is, igen gyakran jelentkeznek az a körülmény, hogy a nép párjának megbuktatására, a zsidók szolgálattjék legu-

Szirtiné azonban magához tért, s az oda érkezett kísérő nő, s a végtelen zavart színelit kapitánnyal a gyermek felétekéréshez fogtak, mi kevés dörzsölés után sikerült is. A szép fiatal anya öröme végtelen volt. — Hol van az irnok? kérdte. De Endre már eltűnt, megakarta a köszönetet előzni; ő épen a mezőről tért haza, midőn a kapitány kiállítását meghallotta, arra sietett a vízhez, átlátva a vesztély gondolkodás nélkül ugrott a vízbe s megmenté a kis fiút. A kapitány mindenképen akarta tisztázni magát, de Szirtfokiné egyenesen őt okozta, s felvére kis gyermekét a kastélyba sietett. Az öreg ur rémülve hallotta ez esetet s testvére haragosan támadta meg ügytelenségéért, s szinte jól esett neki, hogy a mezt Endre volt. — Az ifjú csaknem szegyezte magát a mezt hálálkodással.

Ez eszt után két nappal Szirtfokiné nem tudván itt nyugodni, férje beleegyezésével gyermekeivel együtt eltávozott Pestre. Szirtfoki még maradt, mert épen meglerő termény készletét s gyapuját adta el, s az ezektől járó nagy összeget, mi 40—50.000 forint ment, nem kapta meg. Ezen összeget várta. A kapitány is maradt még, ki mostanában az ispánnal nagyon sokszor beszélgetett.

(Folyt. köv.)

